

skal være lidt varsom med at indføre det saa hurtigt, som Forslaget bestemmer. Vore Lærerkrafter ere ikke udviklede nok til at kunne tage dette Emne praktisk op i den korte Tid, der kan blive levet dertil i Undervisningsplanen. De maa have nogen Kundskab paa dette Omraade først. Og naar det skal optages paa Undervisningsplanen, er jeg bange for, at de andre Fag, som vi have været enige om at sætte ud ved Skoleloven som de først nødvendige for Børnenes Uddannelse, komme til at lide for meget. Men jeg indrømmer paa den anden Side, at Sundhedslæren er en saa vigtig Sag, at man bør tage den op, selv om det skal koste noget. Naar Skolen kan magte det, er det værd at tage op, og saa vil det komme tilbage med Renter i Tidens Løb. Jeg kan derfor kun anbefale Forslaget til velvillig Overvejelse, saa at det, saafremt det bliver henvist til et Udvalg, hvad jeg antager, kan blive overvejet, om vi kunne faa dette Fag indført i Skolerne. Jeg tror, som sagt, ikke, man kan indføre det saa hurtigt som Forslaget forudsætter, thi Lærerstanden skal have Tid til at sætte sig ind i den Vejledning, der skal udarbejdes deri.

Jensen-Knudstrup: Jeg skulde ikke have forlangt Ordet, hvis ikke det ærede Medlem for Silkeborg (Byriel-Jensen) havde gjort en Række Indvendinger mod Forslaget. Det forekommer mig rigtigt nok, at det ærede Medlem saa Spøgelser ved højlys Dag, naar han i Anledning af dette Forslag talte om at træde Højskolernes fri Stilling i vort Samfund for nær. Der er sikkert ingen, der tror, at dette Forslags Vedtagelse vil kranke Højskolernes uantastede Stilling iblandt os. Det ærede Medlem skruede sig endog op til at minde om Provisorietidens Angreb paa Folkehøjskolen. Jeg mener, at det er en ret søgt Sammenstilling. Her er der Tale om et saa neutralt Emne, at der ikke kan være Mening i at udlede en aandelig Tvang derfra, at man ønsker at indføre Sundhedslære paa Højskolen. Hvis det var et Paabud om Undervisning af aandelig Art, var det en anden Ting, men paa det her foreliggende Omraade ville Højskolerne ikke føle sig besværede, naar det overlades til Højskolens egen Styrelse at raade over, i hvilket Omfang Faget skal optages. Tilsynsmanden vil jo kun forlange Forstanderens Ord for, at der gives Undervisning i Sundhedslærens Grundtræk. Det kan jo hænde, at man f. Eks. under en truende Epedemi i Landet eller paa en Egn maa

gribe til at paabyde saadanne Skoler, hvor mange unge Mennesker ere samlede, at tage visse Forsigtighedshensyn og at følge visse Regler af sanitær Art. Det er jo kun noget lignende, der her er Tale om. Jeg mener, som sagt, at man skruer sig op, naar man her taler om Angreb paa Højskolernes Stilling som fri Oplysningsanstalter i vort Folk.

Der var mere Mening i at spørge, hvorledes vi kunne faa Plads til dette Emne i Folkeskolen. Hvis det skulde indføres som særligt Fag, var dette Spørgsmaal ret begrundet, men det er ikke Meningen. I Købstadskolerne vil Undervisningen komme ind under Naturfagene, som en Gren paa Undervisningen i Fysik og Naturhistorie, og i Landsbyskolerne, hvor det er vanskeligere at finde Plads til det, vil Emnet muligvis blive behandlet i Læsetimerne. Efterhaanden som Landsbyskolerne blive fireklassede, vil man i de ældste Klasser ikke behøve ret megen Tid til de egentlige Læseøvelser. Man vil være færdig med at indøve Børnene i en forstaaelig og god Læsning, inden de naa til den øverste Klasse, og der vil man mange Steder anvende Timerne til Samtaler om Emner, som behandles i Børnenes Bøger, enten det nu er naturvidenskabelige Ting, der omhandles i Læsebøgernes Smaastykker, eller andre Emner. Man vil saa kunne føje Sundhedslæren ind der, og Timerne ville gaa bedst ved Samtale efter forudgaaende Oplæsning af Stykkerne. Jeg tror, at det kun vil blive i de ældste Klasser, maaske kun i den øverste Klasse, at denne Undervisning vil kunne gives.

Et andet Spørgsmaal, der vil falde ret naturligt fra et Lægmandsstandpunkt, er, om der ogsaa er Lærerkrafter til det. I Købstadskolerne vil dette ikke volde Vanskelighed, for der er mange Lærere at vælge imellem. Paa Landet kan det vel paa sine Steder volde nogen Vanskelighed, men der kan man lempe sig. I øvrigt vil jeg sige, at Landsbylærerne ere saa opøvede i den Kunst at kunne undervise, i alt Fald saa smaat, i næsten alle Ting, at denne ny Opgave ikke vil falde saa vanskelig for en dygtig Lærer. En Landsbylærer maa undervise i alle Fag i sin Skole og i en Række videregaaende Fag i Aftenskoler og andre Steder. Han vil derfor hurtigt, naar han faar en praktisk Vejledning fra Ministeriet, kunne sætte sig ind i dette Stof og tilegne sig den fornødne Kundskab til at kunne gøre Undervisningen deri frugtbringende. Den Tro har jeg til de allerfleste Lærere paa Landet, og jeg